

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theodosio Episcopo. 201.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

χρόνα. ἐγὼ δὲ θαυμάσιος σου τίμω πα-
πεινοφροσύνην, καὶ ὅτι τὸ μέγιστον τῶ
Παύλου πλεονέκτημα, ὡς περ ἀφ' ἑ-
δήμα ἀπέδρασε. καὶ κείνος γὰρ ἐκ βωμά-
του ἐαυτὸν ἔλεγε, καὶ τοὶ τὰ ἕξα μ-
βλωθέντα ἀναμορφῶν, καὶ δεύτερον ὠ-
δίοντα, τὰς θείας χρακατῆρας μὴ
σπώσασθαι, ὅτι τίμω ἐρμηνείαν σω-
πέρας βαδίζωμεν. φημὶ τοίνυν, ὅτι
ἐπιγέλατο, τὰ μὲν ἄκρα μέσως, τὰ
δὲ μέσα ἄκρας θεωρεῖται.

Πέτρω μονάχῳ. ρθγ.

Οὐ γὰρ, μακάριε, πάντα ἔπιναται
ἀναρχαῖοις καὶ ἀκρατέσι τοῖς ὀφθαλ-
μοῖς, ἀλλὰ χαλινὸν αὐτοῖς ἐμβάλλ-
ειν τίμω αἰδῶ, ἵνα μὴ δίκην ὑπερον-
δοῖσθαι τῆς ποικίλης ὀπίθουμίας, καὶ
ταῦθα δημίων χαλεπώτερον κελεύει
νέουσι, καὶ μακίστοις τίμω ἀφ' ἑνοῖαι, καὶ
τὸν τῆς φύσεως λιθῶρα, φημὶ δὲ τὸν
ὑπὸν πωροχωννύχου, καὶ πελαγίτην
ἀεὶ καὶ κενὴν πωροχωννύχου. διὸ καὶ
ὁ σωτὴρ φράγματι ἡμᾶς ἀπαλλάτ-
των, καὶ πόνων φέρων, ἵνα ἀνευ τῶ τῆς
σφοδραίας φάδου ἀφ' ἑνοῖαι ἡμᾶς βε-
λήμωνος τῆς φέρωνος ὄρα. ἀσφα-
ζόντων, ἀμύχανον κίλασιν ἠπέλιπτε-
μάλιτα μὲν τίμω ῥίξαι ἀνατέλλον τῶ
πᾶσιν, ἐπειτα δὲ ἵνα μὴ τρωθέντες τῶ
ἐκ τῆς θείας βέλει, νόσον δυσίατον ἢ
καὶ ἀνίατον ἐαυτοῖς κατασιευάσωμεν.
ἔμονον γὰρ χαθαρώτερον, ἀλλὰ καὶ
εὐκολώτερον, ὁ μὴ ὄραν, φέρων τῆς
ὀπίθουμίας.

Λαμπητῳ ἐπισκόπῳ ἀφ' ἑ τὸ
φεί Ζωσίμου. σ.

Ἀλλ' ἂν μὲν καὶ αὐτὸς κομῶν ὅτι
τοῖς ἀπίστοις γνωρίζοις, ἔμιν πωρο-
χωννύχου τὸν λογιζοῖ.

Θεοδοσίῳ ἐπισκόπῳ. σα.

Τὸ μὲν μὴ ἔστω δίκην ἐσταῦθα

quæ autem phœniceum colorem referrēt,
niuis in modum dealbaret. Ego verò hu-
militatem tuam admiratus, quòdque ma-
xima Pauli prerogatiua, non secus ac dia-
demate quodam caput tuum cinxisti (nã
& ille abortiuum se esse assererat, cùm ta-
men ipse abortiuos fœtus, qui diuinas no-
tas minimè seruauerant, refingeret, ac de-
nudò parturiret) ad quæstionis explicatio-
nem breuiter me conferam. Aio igitur his
verbis hoc ipsum velle, se extrema quidē
mediocriter, media autem summopere
curaturum esse.

Petro Monacho. 199.

Impudentibus atque intemperantibus
oculis omnia perlustrare, vir beate, haud-
quaquam oportet: verum pudoris frænum
ipsis iniicere: ne alioqui posthac improbæ
cupiditatis pœnas pendamus, quæ animū
in hac quoque vita carnificibus quibusuis
acerbius lacerat, & cruētat, ac nature por-
tum, hoc est somnum, velut aggesta humo
obstruit, efficitque vt perpetuis fluctibus
iactemur, ac laboremus. Eaque etiam de
causa Saluator, negotiis molestiisque ad
superuacaneis laboribus nos liberans, at-
que absque iis castitatis studiū percurrero
nos cupiens, iis qui curiosis oculis aliquam
intueri student, atrocem pœnam denun-
ciauit: præsertim quidem id agens, vt vitij
radicem reprimat, deinde autem ne aspe-
ctus telo sauciati, grauem, aut etiam lethale-
m morbum nobis ipsis accersamus. Non
modò enim puriùs atque integriùs, sed
etiam faciliùs, is qui non spectat, cupidi-
tatem vincet ac profligabit.

Lampetio Episcopo ob ea quæ de Zosimo
dicebantur. 200.

Vehementer ipse quoque, ob ea, quæ
flagitiosè ac sceleratè fiunt, discrucior: at
non tamen de mente deiicior.

Theodosio Episcopo. 201.

Quòd ij, qui eadem scelera perpetrarūt,
Q q iij

non eandem hinc pœnam perfoluant, hoc generalis iudicij dogma confirmat. Quod autem non omnes illic seruêtur, hoc crassiores ac seigniores homines experge facit, ut qui omnino pœnas illic daturi sint, etiã si supplicium in hac vita effugerint. Nam si nemo pœnam illic subiturus est, quid afferri potest, cur hinc daturi sint? Quod autẽ iusti viti atque omni virtutum genere florentes, multas hinc acerbitates pertulerint, hoc paratas ipsis in altero æuo coronas indicat. Quod verò nonnulli quoque ex ipsis honore affecti fuerint, hoc ob eos, qui peccato delectantur, factum est: ne scilicet virtutem calamitatum causam esse arbitrantur effuso cursu eam fugiant.

Incerto.

202.

Quandoquidem sermo actione destitutus non ultra aurem grassatur: qui autẽ ab actione animatus est, ut qui actis & efficax sit, altẽ penetrat, animũque attingit, eam ob causã, id quod ex me scire cupis, Deus Sacerdotibus edixit, ut ad cor Hierusalem loquerentur. Nam qui ad aures verba faciant, permulti quidem sunt, at sacerdotio indigni, qui autem ad cor, pauci omnino, at qui sacerdotalis dignitatis reduniri merentur.

Eutonio Diacono.

203.

Si leuibus ac ferẽdis & sanabilibus peccatis admissis acerbis aliquid in hac vita perpetiamur, hac ratione peccatorũ maculas abstergimus. Terribilissimis autem ac venia maioribus flagitiis perpetratis, pœnam hinc pendamus, illic quoque profectò adhuc pendemus, sed mitiorem. Si autem huius vitæ supplicia effugerimus, acerbissimum atque consolationis omnis expertum cruciatum illic pendemus. Quod si hæc meam sententiam esse existimas, ea diuinæ Scripturæ confirmabunt. Etenim

διδόναι τὴν πᾶν αὐτὰ δρέσαντας ἡ γενικῆς κρίσεως βεβαίον λόγον. τὸ δὲ μὴ πάντας ἐκείσε τηρηθῆναι, τὴν παρὰ χυπέρας καὶ βαθυπέρας ἀφάνισιν, ὡς πάντως ἐκείσε δάσοντας δίκην, εἰ καὶ τὰ ἐνταῦθα ἀφελύγῃσι· ἀλλὰ μὴδὲ ἐκείσε καταδύσεται, διὸ ἡ εἰς τὰ ἐνταῦθα πνευματικὴ ἔργα τὸ δὲ τὴν δικαίαν, καὶ πάση ἀρετῇ κομῶντας, πολλὰ ἐνταῦθα ὑπομεμνηκέας δεινὰ, τὴν εὐχρηστοθέντας αὐτοῖς ἐκείσε φέρωντες μίσηται. τὸ δὲ καὶ πινὰς ἐξ αὐτῶν ἐνταῦθα πεπλησῆσθαι τὴν φιλαμαρτήμονας γενέσθαι, ἵνα μὴ τὴν ἀρετῶν αἰτίαν χαλῶν εἶναι νομίζοντες, φύγῃσι αὐτῶν ἐκ πολλῶν τῶν φερόντων.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅταν παράξῃς ἔργος ἢ, ἢ ἄλλο τῆς ἀκοῆς ἀφάνισται. ὁ δὲ ὑπὸ τῆς παράξῃς ἐψυχώμενος, ἀπεδὴ γογγύσῃ καὶ δραπέτης, ἀλλὰ βλάβος χωρεῖ, καὶ τῆς ψυχῆς ἀπέται. τότε χάριν παρεκλείσαστο ὁ θεός, ὅπως μαθεῖν ἠθέλησας, ἱεροῖς λαλήσατε εἰς τὴν καρδίαν ἱερουσαλήμ. οἱ μὲν γὰρ εἰς τὰς ἀκοῆς λαλοῦντες, πολλοὶ μὲν, ἀνάξιοι δὲ ἱερωσύνης. οἱ δὲ εἰς τὴν καρδίαν, ὅληροι μὲν, δίκαιοι δὲ τὴν ἀγίας εἰας ἐσθλαί.

Εὐτονίῳ Διάκονῳ.

204.

Εἰ μὲν εἰς τὰ καὶ φορητὰ καὶ εὐίατα ἀμαρτήσαντες, πάθομεν τὴν ἐνταῦθα χαλεπὴν, σπουδασόμεθα τὰ ἀμαρτήματα. εἰ δὲ ἀπάνθρωπα, καὶ σκληρόμενος μείζονα, εἰ μὲν ἐνταῦθα δοίημεν δίκην, καὶ εἰ δώσομεν, κορυφότερον δὲ εἰ δὲ τὰνταῦθα ἀφελύγῃσι, ἀκρατον καὶ ἀσφραγίστον ὑφείσομεν ἐκείσε τὴν τιμωρίαν. εἰ δὲ σπουδασῶμεν ταῦτ' εἶναι ἡγῆ, ἐγνώσονται αἱ θεῖαι γραφαί. ὡς εἰ μὲν γὰρ τὴν εὐίατα ἀμαρτανόντων, ἔφη ὁ σπόστολος Κεινόμενον